

Mijn naam is Evelien Grob,

Ik ben afkomstig uit Borne en sinds dit seizoen ben ik keepster bij de 1^e Bundesligaclub VL Koblenz/Weibern, in Koblenz.

Voor veel kinderen die nu handballen is dat een droom die nog ver weg is. Vandaar dat ik in dit artikel een beeld geef van hoe mijn weg naar deze stap naar het buitenlandse handbal is gelopen. Met name hoe ik altijd het handbal op hoog niveau heb gecombineerd en nog steeds doe, met mijn middelbare school/universitaire opleiding.

Voordat ik in Koblenz terecht kwam heb ik 10 jaar lang veel geïnvesteerd in handbal. Uiteraard is het voor mij ook begonnen bij de Twentse selectie. Ik handbalde in de jeugd van Borhave en met een paar teamgenootjes kwam ik op mijn 11^e bij de selectie. Toen zat ik nog in groep 8.

Op mijn dertiende, ik zat in de tweede klas van het VWO op de toenmalige Bataafse Kamp, nu Bataafs Lyceum, werd Handbal Talent Centrum Twente opgericht.

Mijn trainingsarbeid werd uitgebreid van 3 naar 5 keer per week trainen, waarvan 1 ochtendtraining op woensdag. Hiervoor kreeg ik van mijn school het eerste uur vrij, dat was geen probleem. Sterker nog, mijn school stimuleerde mij altijd door enthousiast te zijn over mijn sportieve prestaties. Dat had wellicht te maken met mijn eigen houding op school: ik haalde voldoende en ben nooit blijven zitten. Je school hoeft dus zeker niet te lijden onder handballen op niveau!

Op mijn 14^e kwam ik in het eerste van Borhave. Dat betekende latere trainingstijden en uitwedstrijden die verder rijden waren en dus ging het meer tijd kosten. Dit was een geweldige tijd, met het jongste team van de competitie werden we het eerste seizoen bijna kampioen, wat in het jaar daarna alsnog lukte!

Toch besloot ik de stap te maken naar Olympia Hengelo, toen nog eerstedivisionist. Weer een stapje hoger, ik zat toen in 4 VWO en brak voor mij de 'Tweede Fase' aan, met periodieke toetsweken waarvan de resultaten al meetellen voor je examen. Ik was inmiddels gestopt met de woensdagochtendtraining en trainde op maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag. In het weekend de wedstrijd.

Op school volgde ik pittige vakken zoals scheikunde en natuurkunde, maar door goed te plannen, op te letten in de klas en alvast huiswerk te maken tijdens tussenuren ging het me prima af. Daardoor hoefde ik nooit een training af te zeggen, ook niet in de toetsweek.

In 5 VWO kwam een nieuwe uitdaging: Jong Oranje. Dit betekende elke maandagmiddag naar Sportcentrum Papendal in Arnhem voor de training. Ook hiervoor legde mijn school me geen strobreed in de weg. Ik mocht na het vijfde uur weg om te trainen. Hiermee ging ik door tot en met mijn examenjaar, met als kers op de taart het WK -20 in Zuid-Korea. Voor dat soort toernooien train je al die jaren en laat je menig feestje schieten, maar het was een fantastische ervaring. We werden zesde, en dat was een erg goede prestatie.

In de aanloop naar dat toernooi had ik eindelijk de knoop doorgehakt wat betreft vervolgstudie. Het moest geneeskunde worden en ik had me aangemeld voor de selectie in Amsterdam. Dit liep even anders... Ik werd gevraagd voor de HandbalAcademie. Een opleidingsprogramma vanuit het NHV waarin je als handbalster wordt opgeleid om uiteindelijk in het nationale team te komen en in het buitenland te spelen. Ik ben daar begonnen in 2010, hetzelfde jaar waarin ik VWO-examen deed, van club wisselde (ik ging voor Kwiek Raalte spelen, toenmalige eredivisionist), moest verhuizen naar Papendal én aan een nieuwe opleiding begon.

Ik moest voor mijn handbalavontuur mijn geneeskundestudie opgeven, maar heb er geen moment spijt van gehad. In het tweede jaar van mijn studie kon ik naar topclub Hellas Den Haag en die kans heb ik gegrepen. Ik kon in Den Haag gaan spelen omdat ik doordeweeks toch op Papendal trainde. Ik heb 2 seizoenen voor Hellas gespeeld en heb daar veel geleerd op sportief, sociaal en mentaal gebied.

Momenteel volg ik de master in Notarieel Recht aan de Radboud Universiteit in Nijmegen wat ik combineer met handballen in Koblenz.

De boodschap die ik aan ouders van talenten en natuurlijk aan de talenten zelf wil meegeven is dat je je niet moet laten remmen door de gedachte 'maar wat als het niet lukt met school'. Probeer het! Met die extra trainingen kun je altijd weer stoppen, je doet het voor jezelf en voor niemand anders. Besef je, dat niet voor iedereen de kans is weggelegd om op hoog niveau je sport te beoefenen, maar dat wel heel veel kinderen daarvan dromen. Het vergt veel discipline, maar de sport kan je geweldige dingen brengen die je in je verdere loopbaan zeker kunt gebruiken en waar je als mens van groeit.

Sportieve groetjes,
Evelien